

היו לילות

עיבוד: דוד מורס

מילים: יעקב אורלנד

לחן: מרדכי זעירא

נוגה, שקט ♩ = 66

p

Soprano

ה - א - מי - י סוף עדתם או ני - א - רת - כ - זו תם או ני - א לות - לי יו - ה
את - תך - שב - ל ית - ב תי - ני - ב ני - א - נת - טוקטני - א עי - שמ גש - ני הוא

Mezzo-soprano

ה - א - מי - י סוף עדתם או ני - א - רת - כ - זו תם או ני - א לות - לי יו - ה
את - תך - שב - ל ית - ב תי - ני - ב מח - א - נת - טוקטני - א עי - שמ גש - ני הוא

Alto

ה - א - מי - י סוף עדתם או ני - א - רת - כ - זו תם או ני - א לות - לי יו - ה
את - תך - שב - ל ית - ב תי - ני - ב ני - א - נת - טוקטני - א עי - שמ גש - ני הוא

Tenor

Bass

5

S.

1.

ו - סה - מו - ע - ה - יי - ח לת - עג דה - עמ רת - נ - כי - ל ניה - דג בין ליס - עו - מש
ל - עג את יום - ב הג - אנני - א נת - תו - כו לי רב - ע - ב מי - ק - תר

Mzs.

ו - סה - מו - ע - ה - יי - ח לת - עג דה - עמ רת - נ - כי - ל ניה - דג בין ליס - עו - מש
ל - עג את יום - ב הג - אנני - א נת - תו - כו לי רב - ע - ב מי - ק - תר

A.

ו - סה - מו - ע - ה - יי - ח לת - עג דה - עמ רת - נ - כי - ל ניה - דג בין ליס - עו - מש
ל - עג את יום - ב הג - אנני - א נת - תו - כו לי רב - ע - ב מי - ק - תר

9 *p*

S. *2.* תך ג-ע-הג-נ הוא מר-ז מר-ז כ-ה-בו ג-היר-ב-ה-בו ג-היר-ב-אז יה-ה הוא תך

Mzs. *mp* תך ג-ע-הג-נ הוא מר-ז כ-ה-בו ג-ו היר-ב-אז יה-ה הוא תך

A. *mp* תך ג-ע-הג-נ הוא מר-ז כ-ה-בו ג-ו היר-ב-אז יה-ה הוא תך

15

S. רו-תי-י-ה נ-ת-ו-כולו-ני-א-ו חב-ר-ה-דה-ש-ל-ל דה-ש-ל-ל לות

Mzs. רו-תי-י-ה נ-ת-ו-כולו-ני-א-ו חב-ר-ה-דה-ש-ל-ל דה-ש-ל-ל לות

A. רו-תי-י-ה נ-ת-ו-כולו-ני-א-ו חב-ר-ה-דה-ש-ל-ל דה-ש-ל-ל לות

21

S. ה-הב-ז-רח-פ-עם-לת-תכ-של-נת-תו-כו-מת-ק

Mzs. ה-הב-ז-רח-פ-עם-לת-תכ-של-נת-תו-כו-מת-ק

A. ה-הב-ז-רח-פ-עם-לת-תכ-של-נת-תו-כו-מת-ק

היו לילות מילים: יעקב אורלנד לחן: מרדכי זעירא

היו לילות, אני אותם זוכרת,
אני אותם עד סוף ימי אשא,
במשעולים בין דגניה לכנרת,
עמדה עגלת חיי העמוסה.

והוא נגש: שמעי אלי, קטנטנת,
אני בניתי בית לשבתך,
את תרקמי בערב לי כתנת,
אני אנהג ביום את עגלתך.

הוא היה אז בהיר וגבוה כזמר,
הוא נהג עגלות לשדה הרחב,
ואני לו כתנת הייתי רוקמת,
כתנת של תכלת עם פרח זהב.

היו לילות, אני אותם זוכרת,
והוא את העצים בגן העיד,
את השבילים בין דגניה לכנרת,
כי רק אותי ישמר לו לתמיד.

היה הולך ושב אלי קודח,
היה נושא דמותי ממול פניו,
הגידו נא, היש בכם יודע
אי אנה זה הלך לו ולא שב?

אז הייתי בוכה, אז הייתי נדהמת,
בשדות רחוקים עוד הלכתי אליו,
אנכי עוד נושאת כתנתו המרקמת,
כתנת של תכלת עם פרח זהב.

היו לילות, אני אותם זוכרת,
אני אותם עד סוף ימי אשא.